

Van Chanel naar flanel

Van Marijke Vos verscheen eveneens bij LOFT Books

Alles op alles
Het staat in de sterren

In de serie *De weddingplanner*:

- Afl. 1: Peddelen en proosten
- Afl. 2: Suikerspinnen en tandenstokers
- Afl. 3: Pijpenstelen en modderpoelen
- Afl. 4: Slingers en stellages
- Afl. 5: Bruidstaarten en slagroomsputen
- Afl. 6: Glitterkanonnen en bridezilla's
- Afl. 7: Picknicks en catwalks
- Afl. 8: Bierbrouwers en wijnvaten
- Afl. 9: Champagneglazen en tranentrekkers

Marijke Vos

Van
Chanel
naar
flanel

LOFT Books
Amsterdam

Volg LOFT Books op social media:

 @loftpublishing
 @loftpublishing

Eerste druk 2020

Tweede druk 2021

ISBN 978 90 472 0600 2

© 2018, 2020 Marijke Vos

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © ruslan117/

Thinkstock/Getty Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Dit boek is opgedragen aan mijn vriend.
Mijn inspiratie, mijn muze...

Gerard Butler en Bradley Cooper hebben
er niets mee te maken.

(Echt niet.)

‘Nee.’

Mijn stem galmt door de kerk en een golf van verontwaardiging overspoelt de menigte. Ik schrik zelf eigenlijk ook van het effect. Het woord blijft even onheilspellend in de lucht hangen. Doodse stilte volgt. Ik proef de zoete smaak van de nabije vrijheid wanneer mijn lippen geheel op eigen initiatief opnieuw het woord vormen. Ze krijgen er geen genoeg van. ‘Nee.’

De opluchting borrelt nu als champagne door mijn aderen en ik richt mijn blik langzaam op van de grond en laat hem rusten op Terence.

Hij staart mij op zijn beurt met wijd opengesperde ogen en een vleugje irritatie aan. ‘Wat in godsnaam, Jen...?’

Ik kijk hem nog even peinzend aan, maar als er nog enige twijfel in de diepste vezels van mijn lichaam bestond, heeft die nu ook de nooduitgang gekozen.

‘Sorry,’ mompel ik en ik begin langzaam achteruit te lopen. Ik hoor opgewonden geroezemoes door de hoge gewelven weerkaatsen.

Oké, dit is het moment dat ik dramatisch over het middenpad de kerk uit zou moeten rennen. Bij voorkeur troosteloos

snikkend terwijl Terence me wanhopig naroept. Of, voor het romantische effect, me achterna rént. Maar dit is geen film. Dit is gewoon mijn leven. Bovendien zou ik met de Prada-pumps die ik draag binnen twee meter languit op het gangpad liggen. Dus draai ik me zo waardig mogelijk om en schrijd langzaam, met mijn kin in de lucht, over het middenpad naar de grote houten deur. Het laatste obstakel dat tussen mij en mijn vrijheid staat. Ik negeer alle verbaasde en geschokte blikken die ik door mijn prachtige jurk en sluier heen voel branden.

‘Jennifer! Jenny?’ hoor ik achter me en ik versnel mijn pas voor zover mijn hooggehakte schoeisel dat toelaat. Het geluk van mijn hakken galmt nu nadrukkelijk door de enorme kerk. Waarschijnlijk zie ik er op dit moment uit als een gewonde snelwandelaar met de finish in zicht, maar ik stap vastberaden door. Ik hoor voetstappen. Is het Terence? Mijn moeder? Of Miranda, mijn zus? Ik durf niet om te kijken en tel de tegels die onder mijn wijde rokken verdwijnen. Gelukkig bereik ik de deur voordat iemand anders mij inhaalt. Ik trek hem open, stap de hal in en duw de deur zwaar ademend achter me dicht. Hijgend hap ik naar frisse lucht.

O mijn god. Wat heb ik gedaan? Paniek schiet door mijn lichaam en tranen verdringen zich achter mijn ogen. Om de hysterie compleet te maken, voel ik diep vanbinnen ook een lachkriebel omhoogborrelen. Want... ik heb het gedaan!

Ik draai me om, waardoor de enorme tule rok om me heen ruist en leun met mijn blote rug tegen het koele hout van de deur. Ik sluit mijn ogen en adem diep in. Ik moet even tot mezelf komen om te bedenken wat mijn volgende stap is. Geef me een paar seconden. In een moment van totale stilte open ik mijn ogen weer en staar voor me uit. Ik sta in de hal van de kerk en kijk naar buiten. Een frisse bries speelt met de witte

slierten waarmee de ingang feestelijk is versierd. Witte lelies in gigantische glazen bollen staan overal om me heen. Het ziet er allemaal fantastisch uit, bedenk ik. Toch zonde. Erg lang duurt mijn moment van bezinning echter niet, want ik voel dat de deur langzaam openschuift. Kreunend lijkt hij toe te geven aan degene aan de andere kant. Hij protesteert, gunt me nog een kort momentje extra maar geeft zich dan toch over. Ik word iets naar voren geduwd als de zware deur over de vloer glijdt. Ik houd mijn adem in. Een vlaag van het rumoer uit de kerk glipt met een donkere gestalte mee door de smalle opening.

‘Jennifer?’

Miranda. Ik adem opgelucht uit. Ze werpt nog een blik achterom, door de kier, sluit de deur dan rustig en kijkt me onderzoekend aan. Haar vuurrode pony hangt een beetje voor haar heldergroene ogen. Dan rommelt ze zuchtend in haar tasje. Een paar seconden later steekt ze een sigaret op en ze blaast de rook uit richting het beeld van de heilige Maria. ‘En nu?’

Ter verdediging wil ik nu eerst iets uitleggen. Dit is namelijk heus niet de eerste keer dat ik twijfelde of ik wel met Terence wilde trouwen. Je vindt natuurlijk dat ik het ook wel eerder had kunnen zeggen. Bij het huwelijksaanzoek bijvoorbeeld, of tijdens het samenstellen van de cadeaulijst, bij het passen van de jurk of vooruit, op één van die andere dagen sinds Terence me zes maanden geleden ten huwelijk vroeg. Ja, ik had het eerder moeten zeggen. Maar ik was verblind, ik was mezelf niet. Bovendien ben ik nu eenmaal een watje, en ik wilde dit sprookjeshuwelijk zo graag dat ik er zelf in ging geloven. Bijna dan.

En dus sta ik nu hier, in de hal van een gigantische kerk met

mijn nicotineverslaafde zus, terwijl binnen alles en iedereen klaarstaat en -zit voor de dag waar ik als klein meisje al van droomde. En ik heb eerlijk gezegd geen idee hoe ik me voel.

De lach die al kriebelde, vindt zijn weg naar boven. Het lijkt echter meer op een snik dan een lach. Ik kreun.

‘Ik heb zojuist mijn leven verpest,’ mompel ik terwijl ik met mijn handen over mijn gezicht wrijf. Vlekken vol glinsterende foundation blijven op mijn handpalmen achter en ik kijk er moedeloos naar. Dan trapt Miranda haar sigaret uit – in een kerk! – en trekt mij mee naar buiten.

‘Nou, ik dacht anders dat je nooit meer bij zinnen zou komen. Kom mee, je leven begint net.’

Ik heb Terence drie jaar geleden leren kennen. Ik was net klaar met mijn studie journalistiek en werkte tijdelijk in een boekwinkel in afwachting van mijn droombaan die zich élk moment kon aandienen. Ik spendeerde mijn dagen aan het sorteren van boeken en adviseren van klanten. Af en toe schreef ik een artikeltje voor de plaatselijke krant, maar verder was ik vooral aan het wachten op het grootse dat voor mij weggelegd was. Toen Terence voor het eerst in de winkel kwam, stond ik net op een gammele trap de bovenste rij boeken van de fantasykast te ordenen. Ik had niemand binnen horen komen en schrok me wild toen ik ineens een stem onder me ‘hallo’ hoorde zeggen. Wankelend zocht ik mijn evenwicht aan de kast en keek voorzichtig naar beneden.

Onder mij stond een nette man in een donkerblauw colbertje. Zijn korte haren zaten perfect in model en zijn witte tanden glinsterden toen hij naar me lachte. ‘Laat ik je schrikken? Excuus!’

Ik mompelde dat het niet uitmaakte en daalde de trap af.

Eenmaal beneden, torende de man boven me uit. Er verscheen een nog grotere glimlach op zijn gebruide gezicht.

‘Kan ik je helpen?’ vroeg ik om de rare stilte te doorbreken. Hij knikte en vertelde dat hij op zoek was naar een cadeau voor zijn moeder. Ik vroeg waar ze van hield. Antiek.

Ik hielp hem met het uitzoeken van een mooi boek en een kwartiertje later liep hij de deur uit met een prachtig ingepakt exemplaar onder zijn arm.

Een week later stond hij weer voor mijn neus. Wederom perfect gekapt en met een glimlach die niet zou misstaan in een tandpastareclame. Dit keer zocht hij een cadeau voor zijn vader. Die hield van golfen.

Ik hielp hem opnieuw en net voordat hij de deur uitliep – ik was alweer bezig met een grote stapel boeken die opgeborgen moest worden – draaide hij zich om en vroeg hij me mee uit voor een drankje.

Waarschijnlijk zag hij alleen mijn wenkbrauwen verbaasd omhooggaan boven de boeken in mijn armen, maar nadat ik van de schrik bekomen was, dacht ik: waarom niet? En dus accepteerde ik impulsief zijn uitnodiging.

Dat *waarom niet?* kan ik inmiddels haarfijn uitleggen. Sterker nog, ik zou een trilogie kunnen schrijven met de titel *Waarom niet?* en dan vervolgens een paar jaar later een verrassend en tevens goed verdienend vervolg kunnen uitbrengen. Maar goed, dat wist ik toen natuurlijk niet. En dus ging ik wat met hem drinken. Diezelfde middag na het werk. Hij stelde zich voor als Terence en charmeerde de boel bij elkaar. Hij hield deuren voor me open, paraplu’s zweefden boven mijn hoofd mee in de lucht en uiteraard bestelde hij de duurste wijn die er te kiezen viel. Ik viel als een blok voor zijn tandpastaglim-

lach en vleierende woorden. Na twee weken waren we een stel. Ik was belachelijk gelukkig. We liepen tijdenlang door het park, dronken liters champagne en ik had alleen maar oog voor mijn nieuwe liefde.

We brachten uren door in de warme cocon van mijn bed, waar we fantastische stomende seks afwisselden met diepgaande gesprekken over ons leven en onze dromen. Ik vertelde over mijn ietwat ontwrichte gezinssituatie: dat mijn ouders van elkaar scheidde toen ik de gevoelige leeftijd van veertien jaar had, en de wereld zich toch al tegen mij gekeerd had. Dat mijn vader, die ik amper nog sprak, met een meisje van mijn eigen leeftijd hokte en mijn moeder extra diensten draaide als buschauffeur en zichzelf elke avond in slaap dronk met een lichte overschrijding van de dagelijks aanbevolen hoeveelheid port. Vervolgens deed ik ook uit de doeken dat mijn zus Miranda, hoewel ze een strafblad had, inmiddels op het rechte pad zat en hoe trots we op haar waren. Ik had niet kunnen beseffen welk schril contrast er in het komende uur als een eerste lichte kras op ons prille liefdesgeluk zou ontstaan. Als ik had geweten wat Terence over zijn familie zou vertellen, had ik de beschrijving van mijn eigen gezin wel een beetje aangepast naar normalere proporties. Dan had ik wel een relaxte scheiding geveinsd, het alcoholgebruik van mijn moeder verzwegen en het strafblad van Miranda wellicht ook niet genoemd. Bovendien had ik dat verhaal over onze hond, Veger, een herder die lijdt aan angst voor kleine hondjes, achterwege kunnen laten. Helaas had ik bovenstaande al in geuren en kleuren verteld voordat Terence begon over zijn eigen familie.

Terwijl zijn arm losjes om mijn schouders lag en ik behaaglijk tegen zijn gladde borst aan kroop wachtte ik vol adoratie op zijn verhaal. Ik was razend benieuwd naar zijn achtergrond.

‘Mijn achtergrond is iets anders dan die van jou,’ begon hij. Kijk, dat was op zich niet zo vreemd want ik was me bewust van de lichte verkniptheid van mijn familie. Ik knikte hem be-
moedigend toe.

‘Mijn ouders wonen in een tamelijk groot huis, een land-
huis eigenlijk, met daaromheen... Tja, best wat grond. Mijn
vader erfde het van zijn vader en die op zijn beurt van mijn
grootvader.’

Ik ging verbaasd rechtop zitten en keek Terence nieuwsgie-
rig aan. Er kwam iets triomfantelijks – of was het arrogants? –
over hem toen hij de volgende woorden uitsprak. Want toen
kwam het.

‘Wij zijn een van de laatste adellijke families in Nederland.’
Trots keek hij me aan.

Zei hij nou adel?

‘Adel?’ herhaalde ik vragend. Ik schudde mijn hoofd. ‘Maar
die hebben toch altijd van die fancy achternamen? Jij heet toch
gewoon Meijer?’

Terence kleurde lichtelijk rood en schoof wat overeind. ‘Of-
ficiel is het Meyer van Vorstenbosch tot Gravesteen. Maar dat
roept altijd zoveel vragen op.’ Hij maakte een wegwerpgebaar.

‘Je meent het.’

Ik keek hem verbijsterd aan. Honderden vragen streden in
mijn hoofd met elkaar om als eerste uit mijn mond te mogen
komen.

‘Maar hoe... Wat? Zijn je ouders rijk?’

Ja. Dat was wat ik als eerste vroeg. Ik begrijp tot op de dag
van vandaag niet waarom dát de eerste vraag was die zijn weg
naar buiten wist te vinden. Ik kon me wel voor mijn kop slaan.
Wat moest Terence wel niet van me denken? Geld vond ik he-
lemaal niet belangrijk in het leven. Ik was doorgaans al blij als

ik vijftig cent had voor een winkelkarretje.

‘Tamelijk rijk ja,’ antwoordde Terence. Hij haalde een hand door zijn donkere haar en ging nu helemaal rechtop zitten. Mijn ogen gleden over zijn gladde gespierde borstkas. ‘Mijn familie is, zoals je dat noemt, oud geld. Dat betekent dat het fortuin al generaties in de familie zit.’

Fortuin?

Ik zocht naar de juiste woorden om te zeggen dat geld me niet uitmaakte, maar besepte gelijk dat ik dan wéér over het geld begon terwijl het me écht niet uitmaakte. Ik dacht heel diep na over mijn volgende reactie.

‘Jeetje,’ stamelde ik toen.

Terence keek me observerend aan en gaf me een kus op mijn voorhoofd. ‘Ik wist dat ik het je gewoon kon vertellen. Je bent zo heerlijk nuchter. En niet zo’n rare geldwolv.’

Juist. Nuchter.

We kenden elkaar pas twee weken, dan moest je natuurlijk nog veel over elkaar en elkaars eigenschappen leren.

Maar één ding had hij toen wel goed gezien. Ik gaf inderdaad weinig om geld. Ik had mezelf met mijn bijbaantjes altijd weten te redden, kon doen en laten wat ik wilde – binnen bepaalde perken natuurlijk –, had een huisje vol tweedehands meubeltjes, was dol op de kringloop en gaf zelden geld uit aan dure gadgets of elektronica. Ik was een echte koopjesjager en kon uren over de rommelmarkt struinen op zoek naar nieuwe schatten. Geld was iets wat nooit belangrijk zou worden in mijn leven, dát wist ik zeker.

Ik was op van de zenuwen en friemelde continu aan de zoom van mijn halflange vintage rok, die ik voor de gelegenheid onder de mottenballen vandaan had gehaald. Ik vond hem ooit

bij de kringloop en stelde me altijd voor dat hij van een chique oudere dame was geweest in de jaren vijftig.

Hoewel Terence' ouders erg aardig waren, voelde ik me als een kind in een museum tegen wie al drie keer tegen geschreeuwd was dat ze niets aan mocht raken. Niet dat zijn ouders tegen me schreeuwden trouwens, dat zou een nare eerste ontmoeting zijn geweest. Maar de priemende blik van zijn moeder als ik een van haar antieke objecten van dichtbij wilde bekijken, voelde alsof ik streng ter verantwoording werd geroepen. Het huis van Terence' ouders was werkelijk waar gigantisch. Ik werd rondgeleid door de witmarmeren gangen, vol ontzag en met open mond bekeek ik al knikkend kamer na kamer na kamer. Terence had nog een zus, Janet, die als advocaat in het buitenland werkte maar regelmatig met haar gezin overkwam voor een lang weekend. En dan bleven er nóg wel tien kamers over waarvan ik niet kon bedenken wat je er mee moest doen behalve poetsen. Niet zelf natuurlijk. Terence woonde in een luxe appartement midden in het centrum, maar verbleef blijkbaar met grote regelmaat in het landhuis. Er was een golfbaan, een tennisbaan, een zwembad, paardenstallen en een meer. Ik bedoel, sommige mensen hebben een vijver in hun tuin. Terence' ouders hadden een meer.

Ik kreeg een eigen kamer toegewezen van zijn ouders en tijdens de thee – die werd gebracht! – probeerde ik hun vragen zo goed mogelijk te beantwoorden. Toen ze naar mijn familie vroegen, keek ik Terence even zenuwachtig aan. Ik voelde me niet echt geroepen om de waarheid te vertellen, dus na een – te lange – stilte vertelde ik dat mijn moeder in de logistiek werkte en dat mijn vader genoot van een welverdiend pensioen. Gelukkig stelden ze niet veel vragen en was vooral Terence' vader, een lange grote man met een kalend hoofd en een enorme

krullende snor, aan het woord. Hij wees met een theelepeltje op de verschillende familieportretten en vertelde over de geschiedenis van de Meijers. Of de Meyer van Vorstenbosch tot Gravesteentjes, moet ik zeggen. Ik vouwde mijn handen in mijn schoot, knikte op de juiste momenten en glimlachte als ik dacht dat dat van mij verwacht werd. Wat stond deze wereld bizar ver af van de mijne. Ik herinner me dat op dat moment die eerste kras een kleine barst werd in ons liefdesgeluk, ik besefte dat onze werelden nooit zouden integreren.

En hoewel die laatste gedachte de eerste kennismaking met zijn ouders samenvatte, bleef de liefde tussen mij en Terence koppig doch heldhaftig bestaan. We genoten van elkaar en nu ook regelmatig van de luxe die het landgoed ons bood.

Misschien had iemand me hier moeten stoppen. Me een klap in mijn gezicht moeten geven of me met mijn neus in de mottenballen moeten duwen. Misschien was dit het moment geweest om te vluchten, keihard terug te rennen naar mijn veilige kleurrijke appartementje en de knip op de deur te doen. Maar dat deed ik niet, want ik voelde me als de prinses waar ik vroeger van droomde en de jonkvrouwen waar ik altijd over las. De thee werd gebracht en de tafel werd na het diner als vanzelf afgeruimd. Er bestond geen afwas meer, hoe-
ra! Hoe meer tijd we doorbrachten op het landgoed, hoe vaker ik bij zijn moeder was terwijl Terence met zijn vader een potje ging golfen of nog wat dingen afrondde voor zijn werk. Zijn moeder vertelde me over de feesten waar ze geweest was en nodigde me uit eens mee te gaan naar 'de club' zoals ze het noemde. Een vereiste daarvoor was wel, zo zei ze, dat we eens goed gingen winkelen. Ik probeerde me niet beledigd te voelen en ging met mijn schoonmoeder in spe de stad in. Ik kwam in

winkels waar ik het bestaan niet eens van wist. Winkels waar het personeel de kleding naar je toebrengt terwijl je zelf een kopje verse muntthee drinkt met kleine blokjes nougat erbij. Ik was verbijsterd over de enorme stapel jurkjes, blouses, jasjes en pumps die Terence' moeder bij de kassa liet inpakken terwijl ze mijn aanstalten om mijn portemonnee te pakken – ik voorzag een levenslange lening bij de bank – wegwuifde met haar perfect gemanicuurde vingers. Ik moest toegeven dat het niet eens zo ongezellig was en langzaam begon ik echt van het landgoed te houden. De grote oprijlaan, het kleine bos aan de zijkant, het prachtige terras bij het meer. Ik ging regelmatig met zijn moeder naar 'de club' en kwam erachter dat er veel meer meiden van mijn leeftijd waren, met wie ik gezellig een wijntje dronk en kletste over onze mannen. Toen Terence na een halfjaar voorstelde om op het landgoed te gaan wonen, besefte ik dat ik er meer aan gewend was dan ik me ooit had kunnen voorstellen. Ik glimlachte naar hem en stemde in. Ik zei de huur van mijn kleine appartementje op en mijn spulletjes verdwenen in dozen en werden ergens in het grote huis gestald 'om later uit te pakken'. Ik begreep wel dat we in een volledig ingerichte vleugel van het huis geen extra spullen nodig hadden, maar ergens stak het me toch dat mijn geliefde bezittingen werden opgeslagen. Misschien was dat het moment dat ik me nog eens extra achter mijn oren had moeten krabben, maar ook dat ging voorbij.

Hoe het is gebeurd snap ik nog steeds niet precies, maar in één jaar tijd veranderde ik van een kringloopjunkie in een Prada-fanaat. Ik ging regelmatig met mijn schoonmoeder winkelen, wende eraan dat de rekening betaald werd en kocht de fijnste jurkjes om dat weekend tijdens de gebruikelijke bor-

rel te dragen. Ik was op de hoogte van de nieuwste ontwerpen van de grootste designers en ontdekte de kick van als eerste een van die exemplaren bemachtigen. Ik ontving trots de complimenten van ‘de meiden van de club’, zoals we ons noemden, en steeds vaker koos ik ervoor om met hen op te trekken in plaats van met mijn oude studiegenootjes of vriendinnen. Ik had het gevoel dat ik met mijn oude vriendinnen niet kon praten over het leven dat ik nu had. Ze begrepen het toch niet. Terence beaamde dat de meiden van de club veel beter bij ons leven aansloten. Mijn wereld veranderde en ik vond het prima. Terence was er altijd voor me – tenzij hij op een van zijn vele zakenreizen was –, hij kocht mooie sieraden, nam me mee uit eten en we gingen regelmatig op vakantie naar luxe resorts. Bovendien hadden zijn ouders een zomerhuis in Parijs en een aan de Spaanse kust. Ik werkte niet meer in de boekwinkel, want voor het geld hoefde ik het niet te doen. Ik wilde me volledig concentreren op mijn schrijfcarrière en dacht zeker vijf minuten per dag na over een plot voor mijn toekomstige bestseller. Ik zette geen letter op papier maar daar maakte ik me niet zo druk over. Ik sliep uit, las tijdschriften over de laatste mode en belde met de meiden van de club om de laatste roddels uit te wisselen over diegene die die week in diskrediet was.

Terwijl je dit leest, hoor ik je denken: heb je zelf niet door hoe oppervlakkig je leven is geworden? Wat is er met je gebeurd? Hoe ga je van boekenwurm naar glossyliefhebber? Van kringloop naar design? Wat ben je voor onmens dat je zomaar je vriendinnen laat vallen? En eerlijk gezegd: ik weet het ook niet. Als je mij had verteld dat ik zo’n oppervlakkig leventje zou gaan leiden had ik je keihard in je gezicht uitgelachen. Ik had nooit gedacht dat ik zo gevoelig zou zijn voor geld, luxe

en schone schijn. Want meer dan dat was het niet. Het kostte me alleen even om dat te beseffen... laten we zeggen, tot ongeveer drie maanden voor de bruiloft. We waren op een benefietavond en terwijl ik van mijn champagne nipte, keek ik om me heen of ik Terence ergens zag. Ik zag dat zijn vrienden me met een vreemde grijns aankeken en mijn blik gleed daarna over de mensen aan mijn eigen tafel. Ik voelde me niet helemaal lekker – of het nu de champagne was of de oesters laat ik in het midden – en ik wilde naar huis, en om die reden zocht ik Terence. Toen ik mezelf ervan had verzekerd dat hij niet in de grote zaal was, stond ik op om hem te zoeken. ‘Wat ga je doen?’ Mijn schoonmoeder pakte mijn arm en ik weet nog dat ik verbaasd was over haar ferme grip. ‘Terence zoeken...’ gaf ik aan en wilde verder lopen. Maar ze liet me niet los en keek me met een priemende blik aan. ‘Ik weet zeker dat hij zo wel weer terugkomt.’ Ze klopte op de stoel naast haar en op dat moment leek mijn wereld te verschuiven, alsof ik het opeens wist. Ik trok me los en liep naar de garderobe. Ik hoorde de arme student die hem beheerde nog roepen dat ik niet zo ver mocht komen, maar toen ik de deur openrukte, besepte ik waarom iedereen zo krampachtig deed. Ik trof Terence aan. Met zijn broek op zijn enkels en een van mijn zogenaamde vriendinnen van de club op haar knieën. Hij keek niet eens berouwvol. Het bleek niet de eerste keer. En ook niet de laatste.

Die avond pakte ik halsoverkop een taxi naar het landgoed en sloot ik me op in een van de vele kamers. Ik overdacht mijn opties en op de een of andere manier besloop mij het gevoel dat ik geen keus had. Ik kon nergens heen, ik had geen vriendinnen meer, geen baan, geen geld. Ik zat vast. Het komt erop neer dat ik besloot hem nog een kans te geven. Tot een paar seconden voor het jawoord.

Miranda sleurt me over het grindpad dat van de kerk naar de parkeerplaats leidt mee naar een verschoten mintgroen Volkswagenbusje vol modderspatten en opgedroogde flatsen vogelpoep. Aan beide zijden van het pad blijven witte en roze ballonnen ontzettend misplaatst vrolijk in de lucht zweven.

Achter me hoor ik het geroezemoes uit de kerk steeds luidder worden. Net op tijd duwt Miranda me achter de bus en uit het zicht. Ze trekt de schuifdeur open en gebaart dat ik in moet stappen. Ik sjouw mezelf met jurk en al de bus in en zak neer op een oranje gebloemd bankje. Een wolk van wit daalt op mij neer en vult de bus. Miranda kruipt langs me heen, duwt geïrriteerd de jurk aan de kant, waarbij ze gevaarlijk dicht bij de brandbare stof komt met de sigaret die tussen haar vingers bungelt, en neemt plaats op de bestuurdersstoel. Ik besluit haar niet te vragen waar ze dit zo snel vandaan haalt en kijk haar alleen even dankbaar aan.

‘Jouw bus?’ vraag ik voorzichtig, want bij Miranda weet je het nooit zeker.

‘Mijn bus.’ Ze knikt en draait zich dan naar me toe. ‘Nog één keer, voor de vorm: weet je het zeker?’

Ik bijt op mijn lip en kijk door het vuile raampje naar de menigte die langzaam uit de kerk stroomt. Mijn blik gaat over de gezichten. Bekende gezichten van de afgelopen jaren, gezichten van de club – inclusief dat loeder uit de garderobe. Maar geen gezichten van vroeger, op mijn ouders na, die elkaar verwijtend aankijken. Papa’s vriendin staat er wat verveeld bij. Geen oude vriendinnen, geen warme herkenning of herinneringen. Niets meer wat van mij is.

Ik knik. ‘Ik weet het zeker.’

‘Perfect,’ antwoordt Miranda. Dan gooit ze het kleine, met diamanten bezette handtasje naar me toe. Godzijdank, mijn telefoon, mijn paspoort!

Terwijl ik me vastklamp aan de rand van het bankje rijden we met piepende banden de parkeerplaats af.

Benieuwd naar Miranda's avontuur in Rainbow Lake?
Lees verder in *Het staat in de sterren*.

